

גליון שבועי למבקשי התרופה והעצה לעובדא למעשה במשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א

- עלי מרפא
- שער הגיליון
- יון הונגרי
- למעשה
- בני היכלא
- דרכי נועם
- איין בלעטל
- כוכבי אור
- עומק הפרשה
- הנון לנער
- שאל בני
- הלכה פסוקה
- יגיעה ע"י שמחה
- רוח חיים
- אינך של זהב
- חצות על עצמך
- רבי צבי אריה זנפולד זצ"ל
- התורה הזמנית:
- העלאת המלכות
- נקודות אור' מ דפי השבוע בלקו"ה
- חיפוש השכינה בגלות
- לגלות כמו שגור
- קינה למתנכס [לא לשבת]
- גננועי השכינה אליך
- הדושה מר"ח אב

להנשים את החיים

התפקיד המרכזי של יהודי הוא לנשוב לתוכו רוח חיים. הרוח חיים קיימת, צריך רק להכין כלים מתאימים שיהיה לה להיכנס להיכנס.

צאו הילחמו באלו שמבקשים לגזול את נשמת אפכם. אבל המלחמה לא מסתיימת בתבוסת מדין. מיד לאחר סיפור מלחמת מדין מפרטת התורה הקדושה את דיני הכשרת הכלים מגיעולי נוכרים ומטומאה על ידי ליבון הגעלה וטבילה, רבי נתן מסביר נפלאות:

הנשר כלים

יהודי משקיע רבות בהכנת כלים ראויים, ולכן אכילתו מפרנסת לא רק את גופו, גם נשמתו מתחזקת ומתאזרת רוח חיים בזכות האוכל.

האכילה היא עת מלחמה, באכילה ממוחשת באופן הפשוט ביותר המשכת רוח חיים מהכוח אל הפועל - הגוף התשוש מקבל כוחות מהאוכל, ולכן כה חשובה ההקפדה על קדושה בשעת האכילה. יהודי משקיע רבות בהכנת כלים ראויים ולכן אכילתו מפרנסת לא רק את גופו, גם נשמתו מתחזקת ומתאזרת רוח חיים בזכות האוכל. הגויים לעומת זאת כליהם טמאים בבחינת 'בארות נשברים אשר לא יכילו המים', ולכן כלי עכו"ם אסורים לאכילת ישראל עד שיטבלו במקווה.

כששלה משה רבינו בדבר ה' את שנים-עשר אלף הלוחמים למערכה מול מדין הוא קיווה להכניע את היצר הרע ולסלקו מהעולם, וכששבו מבלי שמילאו את הציווי בשלמות קצף עליהם באמרו 'החיייתם כל נקבה'. כל כך הרבה גייעות וייסורים עברו על משה רבינו בהשתדלויותיו בתקנת ישראל והנה עדיין היצר עוד מרקד ביניהם...

עד שבא אלעזר בן אהרן הכהן והמתיק את הכעס, הוא לימד לעם את דיני הכשרת הכלים ובכך העביר להם את סוד המקווה. גם לאחר שנכשלים ח"ו ומאבדים את רוח הקדושה והטומאה מצליחה לשרות על הנפש, אפשר תמיד לבטל את עצמך תחת מימי המקווה, לחזור אל השורש ולהמשיך מחדש רוח חיים דקדושה. וכפי שמעיד הפסוק 'מקווה ישראל השם מושיעו בעת צרה', ומדייק רבי נתן, מקווה מלשון תקווה כי מי שיהיה זהיר תמיד בטבילת מקווה תקוותו הנצחית מובטחת, כי גם עם יעבור עליו מה, בסופו של דבר יתוקן כראוי.

(ע"פ ליקו"מ תורה סו וליקו"ה הכשר כלים ד)

צבאות נלחמים זה בזה משום שיש מאחוריהם מדינות השואפות לשמור על ריבונות, להניח יד על משאבים, או להרתיע ולסלק אויבים. אבל מדוע כל מעשה טוב או אפילו סור מרע שלנו, מקפיץ עלינו את מלחמת היצר הרע?

רוח חיים

את תפקידו של היהודי ניתן לסכם בשלוש מילים - להוציא מכוח לפועל. השלימות הגשמית והרוחנית כבר קיימת בכוח אבל כדי שיינתן לה ביטוי בפועל נדרשת פעולת האדם, ובשביל זה ניתנו לנו התורה ומצוותיה, כי על ידי כל מצווה מוציאים עוד חלק של הבריאה אל הפועל. וכאן מתנהל מאבק עצום, למי תהיה שייכת הבריאה, לקדושה או ח"ו להיפך.

מה שהכי חשוב להביא לפועל זה רוח חיים ויש לה שתי בחינות, למעלה ולמטה. בעולם הזה מתנהלים החיים בתוך גופים ארציים ולמעלה יש חיים רוחניים מאוצר החיים. יהודי עמל כל ימיו להנשים את עצמו ואת חייו מרוח החיים העליונה והקדושה. כשהוא זוכה וחי על פי התורה הוא כביכול 'מפעיל' את הקדושה ונותן לה נוכחות בעולם הזה ונחשב שותפו של הקב"ה.

אבל הקדושה שורה רק בתוך כלים, ולכן כדי לשאוב רוח הקדוש צריכים להכין כלים. התורה מתארת איך בונים כלים ומשרטטת איך ייראו חיים קדושים, יהודי המכוון את חייו על פי התורה בונה כלים שיהיו כשרים להכיל רוח הקדוש שתשרה עליו. החוטאים לעומת זאת לא מכינים כלים, אדרבה הם שוברים כלים ובכך מסלקים את רוח החיים הקדושה וזו חוזרת ונגזת למעלה, תחתיה משתלטת ושורה עליהם רוח טומאה.

כעת מובנת הסיבה למלחמות היצר. כל פעולה קטנה שאתה מנסה לעשות על פי התורה, שואפת להביא לעולם רוח חיים דקדושה שתדחה ותסלק את רוח הטומאה מן הארץ. הסטרא אחרא רואה בכך אויב המאיים על קיומה, בדיוק כפי שראו מלכי מדין ומואב בבני ישראל אויבים, וזו העילה למלחמת מדין.

עצתו הרעה של בלעם למלכי מואב ומדין היתה להחטיא את ישראל ובכך לשבור את כליהם שלא יוכלו לשאוב חיות מהקדושה, לכן מצווה ה' 'צרו את המדיינים' -

עלי מרפא

רבי נתן מדבר אליך!

אפלו היגיעה והטרחה בעבודת ה' יכולין לקבל ולהמשיך על עצמו יותר על ידי שמחה וחרות.

יום א' במדבר תקצ"א

ידע בני חביבי פי רבנו הקדוש והנשגב והנורא זכר צדיק וקדוש לברכה ידע כל מה שיעבר עליך עד הסוף, וכבר הקדים רפואות נוראות למפונתי האנגשות, על ידי כל התורות והמעשיות והשירות וההתעלות אלקות שהאיר בדעתנו, חזק בני חזק, והעקר שהתלך במה שפתחתי לך כבר, שבכל עת תעשה עצמך משובח לגמרי, ובזה תצא לחרות בכל פעם מגלות אשתך שמתח עליך ומשאר מיני גלויות ושעבוד שממך על מותך פאלו אוהדים אותך בידם חס ושלום.

ובקמת הבחינה חקשית והמחשבה ביד האדם להשוותה פרוצטו, והעקר לבלי להתחיל לחשוב כלל, רק פאלו עתה נלדתי, ותאלו אינה יודע כלל מה שיהיה מה שיהיה, ובאותו השעה תשמח עצמך בכל מה שתעבי, הן הנקודות טובות וכי פ"ל הן במלי דסטומא ובדחוקתא וכיצא, ואם מתוך פך תוכל לחטף עצמך לתוך תורה ותפלה מה טוב, ואם לאו אך על פי כן תשמח בה' ובתורתו ובצדיקו האמתים על פי הדרכים הנ"ל, ותמתין עד בוא העת הטובה שתוכל לחטף טוב ואמת מה שתחטף פחסוד הגדול על ידי יגיעה קצת, פי בלא יגיעה כלל אי אפשר, פי אפלו היגיעה והטרחה בעבודת ה' יכולין לקבל ולהמשיך על עצמו יותר על ידי שמחה וחרות.

חק ולא יעבור

יום	יום לחודש	מספר	מספר	מספר	מספר	מספר
שבת	כו	יא:	קעא	עג:	עב	עב
א	כו	יב:	קעב	עד:	עג	עג
ב	ז	יג:	קעג	עה:	עד	עד
ג	ז	יד:	קעד	עה:	עה	עה
ד	א	טו:	קעה	עה:	עו	עו
ה	ב	טז:	קעו	עו:	עו	עו
ו	ג	יז:	קעז	עז:	עז	עז

עיון התורה הזמנית: ליקוטי מוהר"ן ח"א תורה ד' - ח"ב תורה ח'

אילן של זהב

רבי נתן מביא בשם השל"ה הק' 'אין רגע בלא פגע, והיה מוסיף כמו כן צריך לקיים 'אין רגע בלא פגע - בלא תפילה', מלשון ויפגע במקום.

השי"ת הרי עוזר ועושה עמנו חסדים גדולים, צריך לראות לא להיות כפוי טובה, הוא עושה לך כאלה חסדים גדולים, תן לו גם כן משהו.

בפרקי אבות יש לשון 'הרוצה ללוות יבא וילה', אתה רוצה ללוות? אני אלוה לך. אבל 'הגבאים מחזירין תדיר בכל יום', משלמים! מחזירים! צריך להחזיר את זה. הלוו לך, אז תחזיר. ה' יעזור שלא נתעקש, רק נשלם ונחזיר. תחטפו! תחטפו! תחטפו! עוד פרק תהלים, עוד משנה במשניות, עוד דיבור להשי"ת, תחטפו!

כל זה מתווסף על הבגד שאתה מכין לך לעוה"ב. כל דבר שאתה עושה - משהו - מכניסים את זה שם לתוך הבגד שלך.

שם לא לוקחים כלום מאף אחד. שם למעלה נמצאים אנשים כשרים. שם יושב 'רואה חשבון' טוב...

משל למה הדבר דומה, בביהמ"ק בימי שלמה המלך היה אילן של זהב ליד ההיכל, וכל מי שהיה תורם קצת זהב, היה מניח על ענפי האילן. כך זה גם לגבינו, מה שיש לך, תזרוק פנימה, וזה כבר נמצא שם ומתווסף מיד לבגד של נשמתך.

רביה"ק מביא בתורה כ' שאסור לדחוק את השעה, וזה היה פגם הכאת הצור, בחינת דחיקת השעה. ואע"פ שהאדם כן צריך להיות עקשן בעבודת ה', דוחק את השעה פירושו 'אני רוצה מיד', אני דוחק את הזמן, זה אסור.

רבי נתן אמר פעם 'עד שזוכים להיות איש כשר, צריך להתמהמה הרבה'. ובתחילה כשנתקרב לרבינו, רדפו אותו הרבה ודרשו ממנו שיעשה משהו לפרנסתו, וגם היא בכתה לפניו על כך. נכנס רבי נתן לחדר ואמר: 'רבונו של עולם, עד שזוכים להיות איש כשר צריכין להתמהמה הרבה, לעת עתה תן לי פרנסה'. ונעשה לו נס ופלא ונתפרנס ט"ז שנה בכבוד גדול, בזכות אותה תפילה.

נצור לשונך הלכות לשון הרע

כשפוגשים חבר ממקום מגורים שהיה גר שם פעם, יש להזהר ביותר כשמספרים זה לזה מה שלומ פלוני ופלוני מאותה העיר, שבזה רבים נכשלים ומדברים לשון הרע.

יש טועים וחושבים שמוותר לדבר לשון הרע על מי שדיבר עליהם לשון הרע בעבר, וכמה מכשולות בדבר: א. שמיעת לשון הרע וקבלת לשון הרע ורכילות כשמאמין שפלוני דיבר עליו לשון הרע. ב. איסור דיבור לשון הרע. ג. איסור 'לא תקום ולא תטור', כשחוזר לדבר בגלל שהוא דיבור עליו.

ואפילו אם נתברר ע"פ ההוכחות שסומכים עליהם לקבל לשון הרע, כמו שיבואר להלן א"ה, גם אז אסור לדבר עליו לשה"ר בטענה שהוא לתועלת. כי בדרך כלל אין המדבר מתכוון לתועלת, אלא מתוך שנאה שפגעו בכבודו.

בי עקר העובב (בבנין בית המקדש) הוא על ידי שאין הקבוץ של ישראל בשלמות בתכלית השלום

האמת:

ליקוטי הלכות, נשילת ידים לסעודה, פ

למצוא עצמו בחיקון חצות

יתומים היינו ואין אב - המידות והרגש הלב הם תולדות המוחין, וכשאר מוחין הנקראים 'אבא' המאירים במחשבות מאלקותו יתברך, ונפרצו מחיצות הבית והמוחין שלנו, הרי אנו דומים ליתומים - אין מי שיפקח על הרגשי הלב.

אמתינו פאלמנות - 'אמא' היא כח ההתבוננות לפרטים, שצריכה לקבל כח מ'אבא', שהוא התנוצצות הארה של מציאות ה', שההתנוצצות הזו זוכים בהתקרבות לצדיקים. אך כאשר 'אין אב', אין ההתנוצצות הזו, אזי כל כח ההתבוננות שלנו היא כמעט ריקה מתוכן ונהפך לעיוני מחשבה ללא הארת המח, וכך ה'אמא' נשארה 'כאלמנה'.

מימינו בקספך שתנינו עצינו במחיר יבאו - מחמת החורבן והעלמת אור הצדיקים, כל דבר ברוחניות בא אחר הרבה גיעות לעוצם המניעות והקושי.

על צנאנו נרדפנו יגענו ולא הוציח לנו מצרים נתנו יד - 'על צווארנו נרדפנו' - ועיקר הקושי הוא להוריד המוחין לתוך המידות, מחמת שרודפים אותנו בצוואר, וכן חונקים אותנו בצוואר שלא נוכל להוציא דיבור אחד קדוש מפיו כראוי. שזה היה קליפת מצרים כידוע.

אין הכוונה בקינות אלו לעורר מרידות ויאוש, כי עצם הדיבור שמקוננים מתוך אמונה שהשכינה יושבת כנגדו ומקשיבה לקינתו, זה בעצמו מעורר בנו דמיון של שייכות ותקווה לגאולת הנפש - כי בע"ה בכח הצדיקים, אנו עתידים לחיות כמו הענינים האלו שאנו מתגעגעים אליהם.

רביז"ל אמר (ליקו"מ תנינא סימן ק"א): "על ידי אמירת תיקון חצות יכולים לפרש שיחתו את כל אשר עם לבבו, כמו על ידי התבודדות, כי מסתמא אין אומרים חצות על העבר, ועיקר אמירת חצות הוא על מה שנעשה עכשיו עם האדם, וכשיאמר חצות בבחינה זו יכולים למצוא כל אשר עם לבבו בתוך אמירת חצות."

ולכן אמרנו להביא כמה דוגמאות לכך, והמשכיל יבין ממילא להרחיב הדיבור והשיחה עם ה' על כך.

זכר ה' מה היה לנו - בביהמ"ק היה מאיר אור הביטול, וגם כיום מי שזוכה להתקרב לצדיקים זוכה לכך (ליקו"מ סי' ע"ב תנינא, ועוד הרבה), אך אנו במקום להתבטל לה' להיות בבחינת 'מה', נעשינו ליישות וגאוה בבחינת 'לנו', ואין אנו מרגישים באמת אור ה'. הביטוי וראה את חרפתנו - היישות הזו עיקר החרפה שלנו, (ליקו"ה נט"י ו' - ע"ד).

ועוד מובא מהאריז"ל שתיבות אלו 'הוי"ה מה היה לנו ראשי תיבות 'מילה', כי זה עיקר הגלות והחרפה שלנו מה שנפגם הברית וחרפת הערלה התגבר עלינו.

נחלתנו נהפכה לזרים פתינו לנכרים - המח והלב הוא הבית שלנו שאמור להיות רשות היחיד - מחיצות סגורות של יישוב הדעת. אך במקום זאת נהפכו לרשות הרבים, והנכרים והמחשבות זרות משתוללות שם כבשלהם.

הליכות

שיחות ומנהיגים

עלמא דאתי

אחרות. אבל אני פוסק, אין זוכין כבר לבוא לביית האמת: פעם נסע מוהר"ת פ"ג בעגלה עם אחד מאנשיו שהיה עני והיה סוחר של קמח, ומאחוריהם נסעו פמה מעגלות הסוחר שהיו טעונות בקמח. באמצע הדרך התחיל לרדת גשם שוטף, והקמח שבבעגלה לא היה מקשה היטב, והחל הקמח להפך לבצק על ידי המטר. וגנח הסוחר ותור פמה פגעים: "אוי! מתי נגיע כבר לאכסניא" נענה מוהר"ת ואמר לו: "דיין תכלית לאזן דך אויס ביי די קרעטשטמע, מין תכלית איז ווייטער און ווייטער און ווייטער" - "התכלית שלך מסתים באכסניא, אוילם התכלית שלי היא ממשיך הלאה והלאה והלאה".

בשדבר פעם מוהר"ת ז"ל מענין מה שצריך האדם לישב דעתו במים חיים לחיבתו על התכלית וכו', אמר: "אפילו לאחר פטירתו של האדם, אם הוא עושה מתישב בדעתו לפני קברו, כשהוא עדין עוד בעולם הזה, גם זה חיוב טוב מאד". ואמרו אחר כך אנ"ש, שכן נבדקת בו, שבפטר ערב שבת בא לקבורה במוצאי שבת קודש, והיה השבת אצלו לזמן ישיב תדעת:

הלכו פעם מוהר"ת ורבי אהרן הרב מפרסלב יחדיו. בדרך הלוכם הבחין הרב במוהר"ת תדבוק בש"רעפוי, ואף כשדבר אלו לא שמע ולא הרגיש בפניו. עד כדי כך שישאל אותו הרב: "דבי נתן, פמה תשבת והתבצקת כל כך במחשבתך?" ענה לו מוהר"ת: "חשבתיו והרהרתי שהנה בנהג שבעולם, קשאך הולך ושוכר דירה לזמן קצוב, אזי אף שמוצא בדירה זו שום חסרון פנה וכוה, מותר על הדבר באמרו: 'הרי אף לזמן קצר אני שוכר את המקום, ומה בכך אם אסבל קצת'. אוילם קשאך לקנות מקום לשנים הרבה, אינו מותר על שום חסרון, רק דואג שיקחי כל הדברים נכונים ומסדירים כראוי כי לשנים הרבה הולך להשתמש בהם. כמו כן חשבתיו כן אפליקתי על הארץ שהיו המקום והבית שאני עתיד ללך ולשהות שם למשך שנים הרבה, הינו מקום הקבר המייד לך, וחשבתיו פמה וכמה צריך אני לדאג שיהיו שם כל הדברים מסדירים ומאננים היטב ללא שום חסרון" מוהר"ת ורבי אפרים ב"ר נפתלי נסעו פעם בח"ר, והיה הקר קשה מאד, וגנח רבי אפרים: "הלא יאכר נחזר בתורתך". עברו מוהר"ת: "מי היה לך כבר בבית, והיה לך דאגות

דרכי נועם

חיפוש אור הצדיק בתורתו הקדושה

ביאורים על לקוטי מוה"ר ח"א סי' ד' שיעור א'
ע"פ שיעורי הגה"ח ר' ניסן דוד קיוואק שליט"א

מוניח לשם שמים

[ב] וזאת הפחינה אי אפשר להשיג, אלא כשמשקלה בחינת מלכות דקדשה מהגלות מבין העבדים. כי עבשו המלכות והממשלה להעבדים, ובשביל זה נקראים עבודת אליילים שלהם בשם אלהים, כי ינקים מבחינת מלכות הנקרא אלהים, כמו שכתוב (תהלים ע"ד): "אלהים מלכי מקדש". וכשמשקלן בחינת מלכות מבין העבדים, אזי נקנים (שם מ"ז): "כי מלך כל הארץ אלהים":

אין כוונתו שזו היא הדרך להשיג את מדרגת 'לעניד לבוא', כי אין אדם יכול להשיג מדרגה זו אלא הצדיקים המופלגים לבד, אלא להשיג ידיעה זו 'שכל מאורעותיו הן לטובתו', וזה 'אי אפשר להשיג אלא כשמעלה את המלכות דקדושה מהגלות מבין העבדים'.

וביאור הענין, הנה פשוט כוונתו היא שמידת המלכות בגלות, ועלינו לעסוק לתקן את השכינה הק' ולהעלותה לאוקמא שכינתא מעפרא שהוא כלל המצוות שכולם לצורך עבודה זו (כמובא בזה"ק (רע"מ צו כח: ועוד) וראה להלן סי' קנט). אבל אם נתבונן בלשוננו ובקשרי המאמר נראה שכאן הוא מכוון לתיקון פרטי במידת המלכות, שהוא 'שעבשו המלכות והממשלה להעבדים', והיינו שהאדם מאמין בטבע, ורואה בכל דבר את הנהגת הטבע ומלכות עבודה זרה ח"ו, כאילו הם שולטים בבניאיה, אבל באמת עלינו להסתכל שאין מלכה בעולם אלא להשי"ת לבדו, הוא לבדו מנהיג הכל ואין שום שלטון לכוחות הטבע, אלא אם יש לו איזה צרה הוא עוסק בתפילה ובאמונה, ועושה מעט השתדלות לצאת ידי חובתו אבל מאמין שהכל הוא במלכותו ית' לבד [וכמו שמתבאר מקשרי דבריו בסוף המאמר בענין הסיפרא ובי' עבדים' שהוא היפך המלכות והממשלה].

הקדמה קצרה בענין שמות אלה"ם

להבין את ענין שמות אלה"ם וצירופי האותיות המובא בדבריו נקדים לבאר את המובא בכתבי האריז"ל, שספירת הבינה כלולה משני חלקים חלק העליון נקרא בינה, והוא כולו רחמים ושם הוא שם אה"ה, וכשהעולמות מקבלים מוחין ממדה זו נקרא 'לעניד לבוא', אבל החלק התחתון נקרא תבונה, ממנו נמשכים הדינים ושם מתגלה השי"ת בשם 'אלה"ם', והוא המחזיק את העולמות בזמן הזה, ועל כן נקרא 'עולם הבא' כלומר, העולם ההולך ובא, שבכל שעה נמשך ממנו חיים ומוחין לזה העולם.

שם אלה"ם שבמדה זו מחולק למאה ועשרים צירופים, כלומר, מאה ועשרים דרכים איך לסדר את שם אלה"ם, כ"ד צירופים העליונים מתחילים באות א' [אלה"ם, אלהמ"י וכן הלאה], למטה מהם כ"ד צירופים המתחילים באות ל' [לאה"ם, לאהמ"י, וכן הלאה], וכן הלאה. כל ק"ב צירופים אלו הם שמות הקודש, והם נמשכים גם בספירת המלכות, ומחמת שמדת המלכות יורדת לעולמות התחתונים הם מתחלקים שם גם כן לק"ב צירופים אלו, אכן מחמת שרצה השי"ת לברוא בעולם כוחות של קלי' נתן לחיצונים שתהיה להם יניקה ממדרגת עיבור של אחרונים אלו, ונעשה מהם בחינת אלהים אחרים.

ומשה רבינו זכה והשיג כל צירופים אלו בקדושה, ועל ידם המשיך כפרה לכל חטאי ישראל והאיר להם צירופים אלו בהירות שלמה לפי מדרגתם [כמו שיכתב להלן בענין חטא העגל], וגם לדורות הוא עיקר עבודת הצדיקים המופלגים להאיר לנו כל צירופים אלו בשלמות, שלא תהא מהם יניקה לקליפות אלא נדע בהירות נוראה 'כי ה' הוא האלה"ם בשמים ממעל ועל הארץ מתחת אין עוד'.

בלי התחייבות

גדליה פליער, מתלמידי הרב רוזנפלד, היה זה שפתח את הדרך, כאשר נכנס באומץ לתוכני רוסיה הקומוניסטית, באמצעות הדרקון האמריקאי שלו, ורבו המשיך בה במסירות נפש כשהוא מביא עמו קבוצות של יהודים לציון רבינו.

כדי לקבל את האישורים מטעם שלטונות ברית המועצות, היה צורך לפחות בעשרה איש. הדבר היה כרוך בקשיים גדולים; רבים פחדו לסכן את עצמם בכניסה בידועין לתוך גוב האריות הקומוניסטי, והיו מי שרצו להצטרף, אך נמנעו עקב ההוצאות הכספיות הגבוהות הכרוכות בנסיעה זו.

באחת הפעמים, הצליח רבי צבי אריה לארגן קבוצה של תשעה נוסעים לאומן, והיה חסר לו עשירי. לאחר מחשבה, ניגש אל מידעו איש העסקים החילוני שנמנה על תלמידיו, והציע לו להצטרף לנסיעה.

עניין ההשתתחות על ציון רבינו לא היה זר לצעיר, הוא זכר היטב מילדותו את דברי הרב על ההבטחה הגדולה. אולם הוא לא התלהב לצאת להרפתקה מפוקפקת זו. אך כאשר ראה את הלהט של הרב רוזנפלד, שאל אותו בגילוי לב: "האם אתה מוכן שאצטרף לנסיעה גם אם אינני מתחייב לחזור בתשובה? אומר זאת בצורה הברורה ביותר; אני מוכן לנסוע, אבל לא לשנות את דרכי".

רבי צבי אריה חיך. "בוא אתנו. אין אנו מבקשים ממך שום התחייבות". בלבו סמוך ובטוח היה בכוח הצדיק הגדול, שכבר יפעל את פעולתו בנפשו של הצעיר.

הצעיר הצטרף לנסיעה, הגיע לציון הקדוש ואמר את ה'תיקון הכללי' עם יתר חברי הקבוצה, כשהוא טורח להזכיר לרוב גם ליד הציון הקדוש: "אני חוזר לאמריקה וממשיך לעשות מה שאני רוצה".

וכן מספר כעבור יובל, אותו צעיר, שכיום הוא ראש משפחה חסידיית ענפה בלי עין הרע.

"אחרי הנסיעה לאומן חזרתי לאמריקה מותר כוונה להמשיך בשגרת חיי. אולם משהו לא הניח לי. ניסיתי להתניע את הרכב בשבת - והרכב נתקע; התכוננתי לצאת לטיול לפני יום כיפור - וחליתי פתאום בשפעת. מה שרק ניסיתי לעשות שלא על פי התורה, לא צלח. הרגשתי שהרבי הקדוש רבי נחמן מחזיק אותי בידי האמונות, פשוטו כמשמעו, ולא נותן לי לחיות חיים חילוניים. זה גרם לי להבין שיש מנהיג לבירה. התחלתי להתקרב ליהדות בכל לבי, צעד אחרי צעד, עד שכעבור תקופה זכיתי לשוב בתשובה שלמה לאבא שבשמים!"

אמריקה שלאחר השואה היתה ארץ של שפע חומרי, ומדבר רוחני צחיח. רבות ילדים יהודים גדלו בה מבלי שידעו כמעט דבר על מורשת אבותיהם.

לתוך מצב זה נשלח החסיד הנלהב רבי צבי אריה רוזנפלד, שכונה בפי מכיריו ותלמידיו הרבים "ראבי רוזנפלד". אביו היה צאצא של תלמידי רבינו הקדוש - רבי אהרן מברסלב ורבי שמואל יצחק מטשערהין. הוריו היגרו לאמריקה כשהיה תינוק בן שנתיים בלבד והביאו עמם את המטען החסידי היקוד. כשגדל רבי צבי אריה,

חולל מהפכה רוחנית

הרב צבי אריה רוזנפלד זצ"ל

התקרב בעצמו בהתלהבות חסידות ברסלב. לבו בער באהבת ישראל. הוא הרגיש אחריות גדולה על הנשמות היהודיות האבודות בשממה הרוחנית, ובלהט לבו הצית את שלהבת הקודש בילדים רבים. הוא יסד בית ספר של "יום בשבוע", ובדרכו המיוחדת קיבב את ילדי ישראל שהגיעו ממשפחות הרחוקות משמירת תורה ומצוות.

יום ראשון בשבוע, יום המנוחה בארצות הברית, שבו סגורים בתי הספר הכלליים, היה היום שבו העביר לילדים הרכים אמונה טהורה ויסודות יהודיים בהתאם לכלי הקיבול שלהם. רבים מאותם ילדים שבו בתשובה שלמה והקימו משפחות נאמנות להשם ולתורתו. במסגרת פעילותו סיפר להם הרב רוזנפלד גם על ציון רבינו הקדוש שבאומן ועל ההבטחה שהבטיח רבינו לכל הבאים לציונו.

בין הילדים הרבים שעברו תחת ידיו היה גם נער אחד, שהגיע ממשפחה אמידה ומבוססת וגדל והיה לאיש עסקים בכל הווייתו. הקשר שלו ליהדות היה קלוש ביותר, אולם מעת לעת נהג להגיע לשיעורו של ראבי רוזנפלד, שם קיבלה נשמתו מעט מזון רוחני וטעם של מתיקות תורה וחסידות. עם זאת, הצעיר לא שמר מצוות ואף לא הביע רצון לבצע מהפך בחייו השלושים.

באותה תקופה החלו הנסיעות הראשונות מארצות הברית לאומן. ברית המועצות היתה עדיין נעולה ומסוגרת, והכניסה אליה היתה כרוכה באישורים, בחששות ובאי ודאות. ר'

לחידודא

"וצריכין להיות חזק מאוד בעניין זה ועקשן גדול" על מה נאמר? ח' העינ"ם

תשובה לחידה הקודמת: מהי "כל העולמות עם כל עבודתם הגדולה שעובדים אותו יתברך באימה וביראה תמיד, אינו עולה אצלו יתברך כנגד...?" שיחה אחת ותפילה אחת של בן אדם, שבוה העולם השפיל! עלים לתרופה, מנתב ר"ב

הזכרה: אהרן מאיר ירושלים זכה בשובר זיכוי ע"ס 100 ש"ח עבור טיסה לאומן.

איין בלעטל

אוד העצה מה' לימוד היומי
בספה"ק 'ליקוטי מוהר"ן' ובספה"ק 'ליקוטי הלכות'

שבת קודש

ליקוטי מוהר"ן - יב.
כשבאים בבלולים בתפילתו, יחשוב 'אמת' - מה המציאות האמיתית. ופעמים שהאמת מאירה כ'אבן טוב'. ופעמים שאינה מאירה, רק כ'חלון' לראות שיש מציאות של אמת, ומזה לקבל כח לכוון בתפילתו.

ליקוטי הלכות - דף קעב
הנפש צריכה כבוד, וא"א לבטל הרצון לכבוד. הבעיה, שמחפש כבוד מאחרים, במקום למלאות נפשו בידיעה שה' מכבד אותו, בכך שבחר בו להיות יהודי שיש בכוחו לכבד את ה'.

יום ראשון

ליקוטי מוהר"ן - דף יב:
עיקר המניעה לבקש צרכיו מה' ולומר לו, הוא מחמת חסרון האמונה שיש בורא המחדש הבריאה ומקיימו בניסים, ורואה 'טבע' שמשקר ומקרר אותו שלא יתפעל מניסים. והעצה לכך, להזכיר לעצמו תמיד את ה'אמת', נכון שאני מרגיש 'טבע' אבל מה האמת - אמת היא מציאות.

ליקוטי הלכות - דף קעג
פעמים שהיציצה"ר מטעה לחשוב כאילו ה'תכלית' הוא, לעבוד את ה' במידת הגבורה והכעס. ואך שפעמים צריך 'כעס או קנאה' לרשעים, אך צריך מאוד לברר עצמו שיהיה נקי בלתי לה' לבדו [ולא כמו בשאר עבודת ה' שאי"צ להמתין שיהיה לגמרי לשם שמיים].

יום שני

ליקוטי מוהר"ן - דף יג.
מהות התפילה היא 'שפלות', להבין שכל הישועות הם רק מהשי"ת. ולפי"ז, כל הגישה לתפילה צריכה להיות מתוך 'שפלות', ולא תלות הצלחתו בתפילה מחמת צדקותו, ולהבין שגם 'להתפלל' אינו יכול אם ה' לא יפתח פיו, ולכן עיקר בקשתו הוא 'ה' שפתי תפתח'.

ליקוטי הלכות - דף קעד
דוד המלך מרחיב בתהילים בלשונות מליצה של תחינה, בקשה, ריצוי, פיוס, טענות. ויש להתבונן בלשונותיו, כי כח המליצה גדול מאוד לעורר לב האדם להשי"ת.

יום שלישי

ליקוטי מוהר"ן - דף יג:
השמחה במצוות נעשה ע"י האמונה שיש הרבה 'נסתר' בכל מצווה שב'נגלה'. ואז השמחה והסיפוק מקיום המצוות הוא לא

מההצלחה ה'נגלית', אלא מהנחת רוח והיתקונו שנגעשו למעלה מהמצוות.

ליקוטי הלכות - דף קעה
המעלה שיש ב'מליצה' לעורר הלב, הוא לא מחמת יופי צחצוחי הלשון, אלא מחמת החן שיש בדיבורים. ולכן פעמים יש חן ומשיכה דווקא לדיבורים פשוטים שאין בהם לשונות מליציים, כאשר אומרם באמת.

יום רביעי

ליקוטי מוהר"ן - דף יד.
שורש התשובה הוא 'ראש חודש', כי הנחת רוח של ה' הוא לא מ'הצלחה', אלא מ'ה'רגע' של הולדה מחדש. וכך הצדיקים עובדים את ה', בתנועת נפש של 'תרו' שמתחיל מ'עכשו' להכיר את ה'.

ליקוטי הלכות - דף קעו
תאות ממון היא התאוה הקשה ביותר, כי היא לא כשאר התאוות שהגוף נהנה מהם, אלא עיקר תאוותה היא הרצון לשלוט ולהצליח. וצריך לזכך את ההסתכלות על ממון, להשליך עצמו בבטחון על השי"ת שהוא יזמין לאדם צרכיו.

יום חמישי

ליקוטי מוהר"ן - דף יד:
לכל דיבור של תורה יש כח עצום לעורר האדם לתשובה, כשיזכור שכל הכח שיש ב'דיבור' הוא רק מחמת שכבוד ה' שוכן בדיבור זה. אבל הוא מצד עצמו פגום מאוד ואין לו מה להתגאות.

ליקוטי הלכות - דף קעז
קטורת מסוגל לעשירות [ולכה"פ לאמרה בכוונה]. כי רק ע"י הריח הקדוש וההרגש הרוחני באלקות, מתבטל אצל האדם הרדיפה להצליח בכוחי ועוצם ידי, ולהיות עשיר 'השמח בחלקו', שאינו תולה חיותו וחשיבותו בריבוי ממון והצלחה.

יום שישי

ליקוטי מוהר"ן - דף טו.
יש יחודא עילאה, הארה שהכל אלקות, שמאיר ע"י לימוד הקבלה. ויש יחודא תתאה, שעדיין רואה גשמיות, אלא שעובד את ה' מתוך העולם על ידי קיום ההלכה.

ליקוטי הלכות - דף קעה
אין די להאמין שה' ברא הכל, אלא יש להאמין כל הרכים שאדם עובר בחייו, הם שבילים המקושרים אל ה', ולהחזירו אליו. כי כל העולמות וכל המקומות וכל בני האדם, כולם יש להם תכלית אחד, לחזור להתאחד בהשי"ת.

מלכי מקדם

בזה יתבאר דברי רבינו, שמודיע שהקל"י וההסתרה 'יונקים מבח' מלכות, הנקרא אלהים, כמו שכתוב: אלהים מלכי מקדם, כי מזמור זה אמר דוד המלך על הגלות, ואחר שהודיע את הצרות שעתידים לעשות לישראל, קרא 'זאלקים מלכי מקדם פועל ישועות בקרב הארץ', כלומר, והרי אתה הוא מלכי מעולם ובאותם ימים היית פועל ישועות בארץ. וכך הולך ומונה את נפלאות ה', כדי לעורר רחמיו שיעשה גם לנו ישועות אלו (ע"פ רש"י).

וזה שמודיע רבינו, שכשהאדם מונח ביסורים אלו, אז עיקר תיקון הדעת הוא להבין שאם ירצה יראה ממשלה אחרת, כי כל הסתרה זו אינה אלא שהקליפות נאחזות באחורים אלו, ויונקות מהם את השפע ועל כן נקראים 'אלהים אחרים', אבל באמת 'אלהים' מלכי מקדם, הוא מלכי מאז ומקדם ואליו אני צריך לחזור בכל עת. למעלה מהשתלשלותו לתוך הקליפות, ואם יזכה להשיב את המלכות למדרגת 'אלקים מלכי מקדם', ולדבק את מחשבתו באמונה זו שהשי"ת הוא מלכי מקדם פועל ישועות בקרב הארץ, והכל הוא 'אחד', כלומר, מחמת אהבת ה' שעושה את הכל לטובתו [כמו שיתבאר להלן], ועל ידי זה הוא מעלה את המלכות מבין העבדים, ויוכל להמתין את הדינים ולהביא לטוב הנגלה בפועל.

כי על ידי זה נעשה 'כי מלך כל הארץ אלהים', וכמו שמתבאר בתיקוני זוהר (תיקון סט. קח): שהוא מדבר מתקון המלכות שתעלה מבין הקליפות, כי כל היסורים אלו אינם אלא בשעה שהוא מונח במדרגה של עולם התבונה, וממנה הוא מקבל את חייו אבל אם זוכה להמשיך חיים ממדרגה למעלה ממנה זוכה ומקבל חיות מלעתיד לבוא ששם אין יניקה לחיצונים.

[ג] וְאִי אֶפְשָׁר לְהַשִּׁיב הַמְּלִיכָה לְהַקְדִּישׁ בְּרוּךְ הוּא אֱלֹהִים עַל יְדֵי וְדוּי דְבָרִים לְפָנָי תְּלַמֵּיד חָכְמָה, עַל יְדֵי זֶה מְתַקֵּן וּמַעֲלֶה בְּחֵינֵת מְלָכוּת לְשָׁרְשָׁה.

כאן פותח לנו רבינו שער איך להשיב את המלכות אל השי"ת, כלומר, להנהיג את מדת המלכות כי כמו שנתבאר

וְזֶהוּ פְּרוּשׁ (הוֹשֵׁעַ יד): "קָחוּ עִמָּכֶם דְּבָרִים" זֶהוּ וְדוּי דְבָרִים, זֶה בְּחֵינֵת מְלָכוּת, כְּמוֹ דְבַר אֶחָד לְדוּר (מְגִלְתוֹת ה.). דְבַר, לְשׁוֹן מְנַהֵיג וּמוֹשֵׁל. וְשׁוּבוֹ אֵל ה' שְׂיִתְקֶנּוּ וְיַעֲלֶה אֶת הַדְּבָרִים, אֵת בְּחֵינֵת מְלָכוּת, בְּחֵינֵת אֱלֹהִים אֵל ה'. הֵינּוּ פִּנְיָ: "בַּח" אֶחָלֵל דְבַר, בְּאֱלֹהִים אֶחָלֵל דְבַר", הֵינּוּ שְׂעִיד, שְׂפָל מְאֹדְעוּתוֹ, פְּלִם לְטוֹבָתוֹ, וְיִבְרַךְ עַל כָּל הַדְּבָרִים הַטּוֹב וְהַמְּטִיב.

בפסוק זה מודיע הנביא איך לשוב בתשובה, 'קחו עמכם דברים' ושובו אל ה' אמרו אליו כל תשא עון וקח טוב ונשלמה פרים שפתינו' (הושע יד. א). כלומר, התוודו לפני השי"ת על חטאיכם ובקשו רחמים וחנינה, נמצא ש'דברים' אלו הם דיבורי החטא והנביא מודיע לאדם שישב אותם להשי"ת.

ובזה מבאר רבינו את עומק הענין, שהדיבור הוא המלכות שנפלה באותו החטא, ועל ידי חטאים אלו גרמו שהעולם יתנהג בדרך של הסתרה והקל"י יונקות מהמלכות עד שהעולם מתנהג בדרך של 'צית עבדים', ועל כן כן צריך להשיב אותם על ידי אותו דבר אחד לדור, שהוא משה רבינו ואחריו הוֹשֵׁעַ (כמובא שם בגמ'). ובה רמז לכח הצדיק שעל ידו מעלים את הדברים שנפלו בחטא שהוא כח המלכות, ומשייבים אותה אל שרשה ויאיר בה הוי"ה בשלמות כמו שיתבאר להלן.

לקבלת השיעורים המוקלטים על לקו"מ סי' ד' - לקו"ת סי' ח' יש לפנות: yotamattar@outlook.co.il לשמיעת השיעורים על התורות הנ"ל בקו העיודי בקול הלשון 036171016. באדיש בשלוחה 6, בלשר"ק בשלוחה 5.

לחפש את השכינה בגלות

רוב אנשי העולם מסתכלים על ימי בין המצרים כמו על ימי עצבות ומרה שחורה, ונדמה להם שהם ימי ירידה ונפילה חס ושלום, וקשים מאד לעבודת השם יתברך, ובאמת היא תכלית ההיפך, שימי בין המצרים מאד מסוגלים לעבודת השם יתברך, ויכולים להתקרב בהם מאד אל השם יתברך, יותר מבכל ימות השנה, ופעם סיפרו לפני מוהר"ת ז"ל, שאנשים כשרים אומרים שיש להם ירידה ונפילה בימי בין המצרים, ואמר מוהר"ת ז"ל, שאינו אמת, רק ימים אלו מסוגלים מאד לעבודת השם יתברך, ויכולים להתקרב בהם ביותר להשם יתברך, כי בימים אלו השכינה עמנו בגלות, והיא קרובה וסמוכה אלינו מאד, וכדרך המלך בשעה שיושב בתוך הארמון שלו, קשה מאד להגיע אליו, אבל בשעה שיוצא לדרך, והוא מסתובב בין אנשי מדינתו, קל מאד להגיע אליו, ולכן דייקא בימים אלו שהשכינה עמנו בגלות, מסוגל מאד להתקרב אליה ולעשות לה קן ואכסניא שתשרה אצלינו, והוא על ידי תורה ותפילה ועבודת השם יתברך, ואז יזכה לעלייה גדולה.

ולכן מסוגל מאד לומר הרבה תיקוני זוהר בימי בין המצרים, ולסיים אותם אז, כי איתא בתיקוני זוהר (בהקדמה דף א'), רשותא אתיהיב לון לאלין נשמתין דאתרתכו מאתרייהו בתר קודשא בריך הוא ושכינתיה, לקננא בהאי חבורא (ניתנה רשות לאלו הנשמות שנתגרשו ממקומן אחר הקדוש ברוך הוא ושכינתו, לעשות להם קן בחיבור זה), עיין שם, נמצא שיש דרך ועצה קלה לעשות קן ואכסניא להשכינה הקדושה,

עומק הפרשה

לגלות כמו שגריר

אבל יש עוד דרך שבה האדם יכול לקבל את גלות זו, והוא דרך תיקון, בכל יציאה מביתו הוא מתעורר לחשוב הנה הוא הולך עכשיו לתקן עוד ניצוצות שגלו ונפלו משום חסרון אמונה, בכל עת שהוא חש בבלבול הדעת, הוא מתבונן שהנה גם חסרון ישוב הדעת הזה הוא תיקון של חסרון האמונה.

בדרך זו הוא הופך את העונש לתיקון, וממילא חייו הם טובים יותר, הגלות כבר אינה קשה כל כך, כי בדרך זו הוא יודע ומאמין שהש"ת מביא אותו לכאן כדי לתקן את הנצוצות הקדושים שנפלו למקום זה ולבלבלו כזה, בבחינת "עמו אנוכי בצרה" (תהלים צא, טו), במקום שירגיש כבן מלך שמחמת מעשיו נגזר עליו להזרק מארמון אביו, במקום זה הוא מרגיש כנסיך שאביו שלח אותו לעשות שליחות חשובה, להצלת ממלכתו. גלות שהאדם הולך יחד עם התורה הק' עם האמונה ועם ארון ברית ה', היא מנוחה, ובכל זאת הש"ת ממשיך על ידה את תיקוני הגלות והדרכים.

כיום אנו עומדים בגלות, 'מרום עוונותינו גלינו מארצנו ונתרחקנו מעל אדמתנו', השאלה היא איך נלך בגלות זו האם כנזופים מלפני המקום או כהולכים לתקן את התיקון, הכל תלוי בנו ובדעתנו.

(ע"פ הל' פקדון ה אות כג)

אֵלֶּה מַסְעֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:
מפרש רש"י שלא נכתבו מסעות אלו אלא כדי להודיע חסדי ה', שאף על פי שגזר לטלטלם ולהניעם במדבר, בכל זאת לא היו נעים ומטולטלים ממסע למסע כל ארבעים שנה בלא מנוחה, אלא רובם היו מנוחה. מבאר מוהר"ת על פי המובא שהמסעות היו תיקון לחטא העגל (עיין ילקוט ראובני מסעי א בשם עשרה אמורות), כי העבודה זרה היא במהותה יציאה, כמו שכתוב עליה (ישעיה ל, כב) "צא תאמר לו", ולכן כשהאדם נופל לחסרון אמונה נגזר עליו גלות (כמובא ביומא ט: ועוד).

גלות זו יש לה הרבה דרכים, לפעמים נגזר עליו להטלטל ממקומו, לפעמים צריך ללכת לתור אחר פרנסתו, ולפעמים זו גלות בתוך נבכי נפשו, ודעתו אינה מיושבת עליו, הוא גולה בגלות הדעת, כמו שכתוב (ישעיה ה, יג) "גלה עמי מבלי דעת" (עיין ליקו"מ סימן כא).

אבל שני דרכים יש לאדם איך לילך בגלות, האחד הוא דרך של עונש והשני הוא דרך של תיקון, והכל תלוי בבחירתו, יש דרך של עונש גלות, כאמור, שמחמת מה שפגם נגזר עליו לגלות ממקומו, להטלטל אחר פרנסתו, או שנמנע ממנו ישוב הדעת.

קינה למחננים

שְׁרִים בְּיָדֵם נִתְלוּ - אוי אוי, מי יגלה לנערי ישראל, שכל יהודי הוא בן מלך, ויש לו שררה וכח להשפיע על תיקון העולם בכל דיבור תורה ותפילה שלו. תלו את ה'שרים' - חלק המלכות והגדלות האמיתי שלהם, היצה"ד הטביע והשפיל את החן וחשיבות האמיתי של ישראל, שלא ידעו מגדולתם וחשיבותם, ומה הפלא שנפלו לכסילות וקטנות לחפש חשיבות וחן אצל הגויים, (ליקו"מ סי' א, סי' נ"ו ועוד).

פְּנֵי זָקֵנִים לֹא נִהְדָּרוּ - מי יגלה לנערי ישראל את יופי ההדר של רחמי ה'. כי יש בתורה י"ג מידות של רחמים המכונים בשם 'תיקוני דיקנא' [תיקוני הזקן העליון], והם מגלים את הרחמים העצומים שיש לה' על כל יהודי - לימודים שלמים של התחזקות עצומה בנפש האדם, שעל לימודים אלו נאמר 'והדרת פני זקן' - כי הם מגלים את יופי ההדר של רחמי ה' עליהם. אך 'פני זקנים לא נהדרו' - הלימודים האלו מזולזלים אצלנו, ואין אנו יודעים אמיתתם, מחמת שנעלמו מאיתנו ה'זקנים' - הצדיקים שאירו לנו זאת, (ליקו"מ סי' כ"ז).

בַּחֲרִים טְחוֹן נְשָׂאוֹ - אוי אוי שכינה הקדושה, כמה צער יש לך בראותך את בחורי ישראל מותהלים שפופים בעבודת ה', כמו נושאים משאות כבדות של אבני ריחים בכל פעם שצריכים לעמוד בנסיון, וכל זאת מחמת שאינם יודעים מחשיבותם באמת, ומלימודי הצדיקים המאירים בהם הרחמים העצומים והכח להתחדש תמיד.

וְנִעְרִים בְּצֵץ פְּשָׁלוֹ - נעלם מהם העצות של הצדיקים. כי כל עצה של הצדיקים הוא 'זרע אמת', שיש בכוחו להצמיח פירות נאים, אך עיקר הגלות שנאבד האמונה שיש עצות שיכולים לרפאות ולתת כח להתמודד בכל המחלות והנסיגות שבדור, וכך התייאשו מלחפשם, (ליקו"מ סי' ז') זְקִינִים מְשִׁיעַר שְׁבִתוֹ בַּחֲרִים מְנַיְנֵתָם - נעלמו מאיתנו ה'זקנים' צדיקי הדור שעומדים בשער, לחזק כל מי שבא למקדש ולתת עצה והלכה לכל שאלה ובלבול. ומחמת כן, ה'בחורים' שבתו 'מנגינתם', איבדו את הניגון האמיתי שבתורה שעל ידו יתחברו לקדושה, כמו שכתוב 'וענתה השירה זאת לעד כי לא תשכח מפי זרעו'. ולא עוד, אלא שניגונים זרים מקשקשים בקרבם, שמחמת כן בא להם כבידות בעבודת ה', (ליקו"מ סי' ג').

שְׁבִת מְשׁוּשׁ לְבָנָיו נִפְתָּה לְאֵבֶל מְחֹלְנוּ - הפסיק ושבת מהם השמחה הפשוטה שה' נתן בלב כל יהודי, כמו שכתוב 'נתת שמחה בליב'. וה'מחול' הפשוט שכל נער אמור לרקוד בכל עת שפוגש באיזה דבר שבקדושה, נהפך לאבל ועצבות.

הקינה מעידה על תקווה! כל זמן שהמחנך לא התייאש מהאמונה בנערים, ואינו מרים ידיו ביאוש: 'מה לעשות זה מצב הדור'. אלא משנס מתניו כמה דקות לקונן לפני השכינה על הנסיגות שעוברים בחורי ישראל בדורינו, אזי חוץ מהכח העצום שיש לכל קינה ותפילה לפעול באמת. יש לקינה כח עצום לחדש תקווה במחנך, וממילא גם בנערים עצמם, להאמין בהם שהם שייכים לכל הטוב הזה, ו'כל המתאבל על ירושלים זוכה ורואה בניינה'. שוב יישר כח על המדור הנפלא 'חנוך לנער'.

אומן ראש השנה תשפ"ו: חלק משמעותי בגזירת הגיוס הנוראה המרחפת על הישוב היהודי בארה"ק, היא המניעה להגיע לאומן לימי ר"ה הק' כצוואת רביז"ל. אך בל נשכח: כח התפילה חזק מהכל! גם מי שבעצמו יכול לצאת, נקרא להשתתף בצרת רבים ולהענייר מכל הלב לטובת הכלל.

הלך המידע הרלוונטי להיום אחר התייעצות עם העסקנים: רוב הצעירים בגילאי 17-29 ללא פטור רשמי, הם בעלי עיכוב יציאה. בכלל זה מי שקיבל זימון בעבר ולא התייצב. מי שקיבל זימון לאלול או לאחריו, כנראה ללא עיכוב יציאה. (שימו לב: לאחרונה רבים מקבלים טלפון להתייצבות עם הזהרה לעיכוב יציאה). עם קביעת 'תאריך גיוס', ישנו סכנת מעצר. לבידור מצב אישי במענה קולי, חייגו 1111 שלוחה 1 < 1 < 1. במקרה של מעצר: אין לאשר 'ידיעת השתמטות' ולסרב לדבר לפני מפגש עם עו"ד וקבלת סיוע. מי שחושש שיעצר, מתבקש לעדכן את מוקדי הסיוע מיידית, ואף לפני הטיסה. פטור: מי שיש באפשרותו (כגון בעלי רקע בריאותי כלשהו; אלרגיה, סכרת, נפשי וכו') מומלץ להתייעץ עם העסקנים לגבי קבלת פטור רשמי. הסתבכות? בקשו סיוע! (לדוגמא: הר"ר שמעון שישא, 0533148263). לשכת המידע וההדרכה: 0747956288, בין: 14:00-16:00 בצהריים, ר 19:00-21:00 בערב.

חדש! ארגון 'לחדש נעורי' עם עלון מיוחד ומרהיב לילדי ברסלב, ובו שלל מדורים מרתקים, סיפורי צדיקים לצד חידונים ועוד, בעיצוב משובח עין. כעת גיליון חודשי. להשיג בבתי הכנסת.

יורל ע"י מכוני עלה לתרופה
בבל עניין או להצטרפות למנויים בדוא"ל
A028080148@GMAIL.COM
מקס או הודעה קולית: 02-8080148
במקומים מיוחדים: 053-3175211 | 054-859148
המערבת נסגרת מידי יום ראשון בשעה 19:00
לתרומות ורכישת נכס נצחית: עולה לתרומה, בנק
מרבנטיל 17, סניף 725, חשבון 36645.

החיזוק השבועי

פי על ידי האבלות והבכיה על הרבן
בית המקדש ממתקין ומבטלין פח
הבכיה שכל עשוו הרשעו אשר על ידי זה
היה הרבן בית המקדש...
ועמ'ם שהם בחינת עשוו הם בבחינת
עצבות ובכיה ואבלות, כי בודאי ראוי
להם להתעצב ולהתאבל פל ימיהם על
חלקם הרע, כי רודפים פל ימיהם אחר
העוכם הזה הגשמי שהוא מלא דאגות
ועצבות וכל ימיהם פעם ומכאובות
ורחוקים מה' יתברך ומתבכית
הנצחית:

ליקוטי הלכות, ערב ג כ

יהלום
עקר הרבן בית המקדש,
על ידי שפגמו באמונת
הבמים:
אינר הידואת, בין המצרים, כא

איך זוכים להרגיש התעוררות בבין המצרים?
כשתאמין שהשכינה עצמה מתגעגעת אליך. ותכניס
במחשבתך מידי פעם, שהשכינה משתוקקת אליך מאוד,
זה בעצמו יעורר אותך להשתוקק בחזרה. כי כך חקק ה'
בטבע האנושי, שכאשר אדם יודע שמישהו מתגעגע אליו
הוא מתגעגע אליו בחזרה.
אבל מה לעשות שאנו רחוקים מה', ועשינו
הרבה עבירות, וכי גם אז השכינה מתגעגעת
אליו?
זה בדיוק הענין, דווקא לכן השכינה מתגעגעת אליך, על כך
שנתרחקת. היא לא מתייאשת ממך בכלל, בכל חצות לילה
במשך השנה, וכן בחצות היום בימי בין המצרים, השכינה
יורדת למטה לחפש אותך, והיא כציפור נודדת על קינה
מחפשת את גוזליה, שבמקרה הזה, מדובר עליך. והיא
מציצה אליך לראות אם גם אתה מחפש אותה ולא טוב לך
במקומך, או שהתחלת להסתדר כבר בין הקליפות ולבנות
לך שם בית.
אבל כשהיא רואה אותך עסוק ומנסה למצוא תחליפים,

הלכה פסוקה מאת הרה"ג ר' שמעון אנשין שליט"א | מוצ' בעיר בית שמש יצ"ו

דיני רחיצה מראש חדש אב

הקדמה
זה לשון רבי יעקב עמדין (בסידורו): הסבה
היותר גלויה לכל ההשמות המפלגות הגדולות
הנראות והמבחילות הרעיונים אשר מצאתנו
בגלות בכל מקומות פזיזנו וכו', לפי שציצא האבל
מלבנו בהיותנו שוקטים פארץ וכו' ושכחנו את
יהושע ולא עזבתנו על לבבנו וכו'. ע"ד. ומה
יש לשים על לב פמה שיש מזלזלים פאסור
רחיצה גמלים אלו, ומחפשים קלות שונות, או
סומכים על שמוענות פוהות פאורי מהתרים
שונים שפאורי ע"י גדולים רק לפי שעה והצורך.
וכדאי הוא בית אלוקינו להתאבל עליו לפחות
פמה שחייבו אותנו חז"ל והפוסקים.
א. מעשר הדיו אסור להתרחץ כל הגוף
אפלו במים קרים, אפלו אבר אבר, אך
התירו במקומות או באופנים דלהלן:
א) הפנים, הצידיים עד הפרפק, הנגלים עד
הפגרה, מתר לרחץ במים קרים בלבד, אבל
במים חמים אסור. ויש מחמירים 'ברגלים'
פיון שאין הולכים היום חמים.
ב) רחיצת שער בלבד: אם השערות
נתמלאו בצעה והשערות מסתבכים,
ומצוי מאוד בנערות שאין יכולות לסדר
את שערותיהן פראוי, או בגברים שחזקו
או הפאות מתמלאים בצעה - מתר לרחץ
את השערות בלבד עם סבון ומים חמים,
אך בנתיא שיתגורו שלא לרחץ על ידי זה
גם את הראש ושאר הגוף. אבל בתשעה
באב אין לעשות פן.
ג) מי שמצוי פיתר ויש ריח ממונו פאפן
שסובל מהרית, וכל שפן פאשר מפריע
לאחרים, מתר להתרחץ.
ד) מי שמצטער פיתר ממה שאינו
מתרחץ, וגדור: פשאינו יכול להתרפז או

קול הנחל
חיזוק, שמחה, חיות, אמונה.
03-575-22-01
כארה"ב: 585-3083265